

- Защо чичо е сиромасъ, а баща ми е наддълбълъ и у дома има всичко?—се питаше Пенчо... Мисълта му се окрилеше. Той виждаше отъ де иде сиромашията у чичов му. Не си гледа работата; ходи по кръчмитъ, каквото пре печели не го държи ни день. Две на едно не събира!.. А пъкъ баща му: ще стане въ тъмни зори; цълъ день работи; въ кръчма само на празникъ отива; никога не си е идвалъ пиянъ. И знае всѣка пара за какво да харчи... Това е да умѣешъ отъ спечеленото да отдѣлишъ.. Това е спестявание!... Тѣй имъ го разправи и учителтъ, като имъ даде домашното.

Но какъ да го напише! Какъ да изложи това! Какъ да го захване!.. Само да го захване и, струваше му се, ще тргне като по вода.... Само да го започне; първата дума да му дойде и ще разправи всичко, което знае за това: какъ баща му е забогатѣлъ и защо чичо чу Пенчо е осиромаселъ.

А започването не идеше.

И за да си помогне, Пенчо се загледа на вънъ, вслушанъ въ виковетъ на другаритъ си. Чуваше се играта; виждаше се какъ вали снѣга...

Вмисленъ Пенчо се загледа...

Овошкитъ въ градината свели клони отъ снѣгъ.